

Sygn. akt V Ga 64/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Zofia Wolna**

Sędziowie: **SSO Andrzej Znak (spr.)**, **SSR del. Paweł Ptak**

Protokolant: st.sekr.sądowy Edyta Kubicka

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w C.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej M. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 27 października 2016 roku

sygn. akt VIII GC 932/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. kwotę 450,00 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za II instancję.**

Sygn. akt V Ga 64/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie VIII GC 932/15 zasądził od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. kwotę 26.258,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot szczegółowo opisanych w wyroku, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana była wykonawcą inwestycji prowadzonej przez (...) na terenie Galerii Handlowej (...) w S., gdzie głównym wykonawcą była spółka (...). W wykonaniu tej umowy pozwana w dniu 15 października 2010 r. zleciła K. S., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Zakład Produkcyjno-Uslugowo-Handlowy (...)(...) K. S. w N. J. wykonanie wykopów i robót budowlanych ładowarką i koparką na terenie Galerii Handlowej (...) w S. przy ul. (...) wraz z cenami netto:

1) wykonanie wykopów wraz z wywozem (15,50 zł / m³),

- 2) dostawa kruszyw (przekrusz betonowy, 55,00 zł / t; tłuczeń granitowy – 65,00 zł / t; pospółka – 12,50 zł / t),
- 3) usługa ładowarką (120,00 zł / h),
- 4) usługa koparką (110,00 zł / h).

Za wykonane prace cedent wystawił szereg faktur VAT, które zostały uregulowane przez pozwaną w przepisany terminie 30 dni. Ostatnią fakturę VAT nr (...) na kwotę 34 720,00 zł netto (42 705,60 zł brutto) tytułem usług koparką i ładowarką cedent wystawił w dniu 30 kwietnia 2011 r. W dniu 30 kwietnia 2011 r. K. S. zawarł z pozwaną porozumienie, w świetle którego pozwana miała należność z w/w faktury na kwotę 34 720,00 zł netto uregulować w następujący sposób: 1) kwota 17 360,00 zł netto miała zostać zapłacona po podpisaniu z generalnym wykonawcą końcowego bezusterkowego protokołu odbioru robót całości inwestycji, 2) kwota 17 360,00 zł netto – po zwrocie zatrzymanej przez generalnego wykonawcę kaucji gwarancyjnej.

W maju 2011 roku pozwana podpisała końcowy protokół robót i wystawiła faktury dla generalnego wykonawcy.

W dniu 6 marca 2013 r. pozwana uiszczyła na rachunek bankowy cedenta kwotę 21 352,80 zł, na poczet należności z faktury VAT nr (...). Pismem z dnia 4 lutego 2014 r. pozwana poinformowała K. S., że kwota stwierdzona fakturą VAT zostanie uregulowana w maju 2014 r., gdyż wówczas upłynie 3-letni okres gwarancji liczony od daty podpisania protokołu odbioru końcowego zadania inwestycyjnego przez zamawiającego. Pozwana zapewniła cedenta, że po otrzymaniu zwrotu kaucji gwarancyjnej należność względem niego zostanie uregulowana. W kolejnym piśmie z dnia 3 lipca 2014 r. pozwana powiadomiła pozwanego, że dowiedziała się o zwrocie kaucji gwarancyjnej przez generalnego wykonawcę (kontrahenta pozwanej) po wygaśnięciu gwarancji, tj. na wiosnę 2015 r.. Natomiast w piśmie z dnia 3 listopada 2014 r., że wierzytelność w kwocie 21 532,80 zł nie jest jeszcze wymagalna, ponieważ, zgodnie z porozumieniem z dnia 30 kwietnia 2014 r., kwota 17 360,00 zł netto miała być uiszczona przez pozwaną po otrzymaniu przez nią kaucji gwarancyjnej zatrzymanej przez generalnego inwestora, a okres gwarancji ma upłynąć w maju 2017 r. W dniu 4 listopada 2014 r. K. S. (cedent) oraz powód (cesjonariusz) zawarli umowę cesji, mocą której cedent przelał na powoda wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej K. K.. Tego samego dnia powód poinformował pozwaną o dokonaniu cesji. Pismem z dnia 30 marca 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 41 474,60 zł, na którą składają się: 1) pozostała część należności z faktury VAT w kwocie 21 352,80 zł, 2) odsetki na dzień 6 kwietnia 2015 r. w kwocie 16 521,80 zł oraz 3) koszty windykacyjne na ten sam dzień w kwocie 3 600,00 zł. Pismem z dnia 21 października 2014 r. generalny wykonawca (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. poinformował pozwaną, że okres gwarancji na budowie (...) w S. zakończy się w maju 2014 r., a w kolejnym piśmie z dnia 25 listopada 2014 r. wskazał, że gwarancja jest ważna przez 3 lata od daty odbioru końcowego inwestycji, tj. od dnia 30 maja 2012 r. Tym samym, kaucja stanie się wymagalna w dniu 30 maja 2015 r. W dniu 22 stycznia 2016 r. inwestor (...) Spółka Akcyjna w W. uiszczył na rzecz pozwanej kwotę 36 023,45 zł tytułem zwrotu kaucji gwarancyjnej, przy czym kaucja została pomniejszona o 3,5% zgodnie z ustaleniami między pozwaną a inwestorem.

Sąd Rejonowy wskazał, że bezspornym było, iż pozwaną z cedentem K. S. łączyła umowa, na podstawie której ten ostatni zobowiązał się do wykonania usług koparką i ładowarką, a także to, iż wystawił fakturę nr (...) na kwotę 42.705,60 zł, a należność w niej określona została jedynie częściowo uregulowana. Istota niniejszego sporu sprowadza się do ustalenia, kiedy należność stała się wymagalna i czy powód jest uprawniony do zapłaty oprócz niezapłaconej kwoty także odsetek za opóźnienie.

Z zebranego materiału dowodowego wynikało, że w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia porozumienia w zakresie terminów płatności. Wskazuje na to zarówno pismo pozwanej z dnia 30 kwietnia 2011 roku, podpisane także przez cedenta, które zarówno przez pozwaną jak i świadka K. S. nazywane jest notatką, spisaną po wystawieniu faktury i po uczynionych wspólnych uzgodnieniach, co do terminów zapłaty. Powyższe oznacza, iż strony zmieniły termin zapłaty wskazany w fakturze przyjmując, iż połowa należności zostanie zapłacona po podpisaniu z generalnym Wykonawcą końcowego bezusterkowego odbioru robót, druga zaś część po zwrocie zatrzymanej przez Generalnego Wykonawcy kaucji gwarancyjnej. Do akt nie został złożony końcowy protokół odbioru. Z przesłuchania pozwanej

wynikało, iż zdarzenie to miało miejsce w połowie 2011 roku. Z kolei w piśmie z dnia 4 lutego 2014 roku (k. 20) pozwana wskazuje, iż 3 letni okres gwarancji liczony jest od daty podpisania protokołu końcowego i zakończy się w maju 2014 roku to zaś oznacza, iż odbiór miał miejsce w maju 2011 roku. Z uwagi na brak dokładnej daty Sąd przyjął, iż protokół sporządzony został w dniu 31 maja 2011 roku i w tym dniu pozwana zobowiązana była do zapłaty kwoty 21.352,80 zł. Nie uczyniła jednak tego dokonując zapłaty dopiero w dniu 6 marca 2013 roku. Tym samym cedent był uprawniony do domagania się odsetek za opóźnienie, które liczone od kwoty 21.352,80 zł za okres od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia 6 marca 2013 roku wynoszą 4.905,29zł. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że pozwana otrzymała zwrot kaucji w dniu 22 stycznia 2016 roku. W tym samym dniu winna zatem zapłacić powodowi kwotę 21.352,80 zł. jeżeli zaś tego nie zrobiła to w dniu następnym roszczenie o zapłatę pozostałego wynagrodzenia stało się wymagalne i powódce przysługują odsetki za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2016 roku. Zauważyć należało także, iż z zebranego materiału dowodowego nie wynikało, aby doszło do cesji zwrotnej albo do rozwiązania umowy cesji z dnia 4 listopada 2014 roku. Tm samym powód jest uprawniony do domagania się zapłaty kwoty 21.352,80zł z odsetkami od dnia 23 stycznia 2016 roku oraz odsetek za opóźnienie w zapłacie pierwszej części należności w wysokości 4.905,29zł. W tym też zakresie Sąd Rejonowy uwzględnił roszczenie powoda w pozostałym zakresie oddalając powództwo.

Od powyższego wyroku apelację złożyła pozwana, zaskarżając wyrok w części i zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, polegający na:

przyjęciu tezy, że termin na uregulowanie należności przez pozwaną w stosunku do cedenta K. S. nie był dłuższy niż wskazany w pozwie, a co za tym idzie przyjęcie tezy, iż roszczenie w chwili wniesienia pozwu było już wymagalne;

- naruszenie art. 481 § 1 k.c. poprzez uznanie, że powód był uprawniony do żądania odsetek ustawowych od dnia 22 kwietnia 2015r. do 31 grudnia 2015r. oraz za opóźnienie w okresie od 1 czerwca 2011r. do 6 marca 2013r. i tym samym zasądzenie kwoty 4.905 zł w tym zakresie.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa w kwocie powyżej 21.352,80 zł oraz o zasądzenie kosztów instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozwana niesłusznie zarzuciła, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez błąd w ustaleniach faktycznych odnośnie wydłużenia terminu na uregulowanie należności przez pozwaną, bowiem ocena zgromadzonego materiału dowodowego została dokonana bez przekroczenia granic wyznaczonych treścią tego przepisu. Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. byłby skuteczny wówczas, gdyby skarżąca wykazała uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 314/05, Lex nr 172176). Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (vide Wyrok SN z 8.04.2009r w spr. II PK 261/08 – Lex nr 707877). Zauważyć należy także, iż powszechnie w orzecznictwie wskazuje się, że skuteczne podniesienie zarzutu wadliwej oceny dowodów i w konsekwencji sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez skarżącego, na podstawie własnej oceny dowodów, stanu faktycznego a wymaga wskazania przy użyciu argumentów jurystycznych rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów, wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c., które to naruszenie mogło mieć wpływ na wynik sprawy (vide: wyrok SN z 18 czerwca 2004 r. sygn. akt II CK 369/03 – Lex nr 174131; postanowienie SN z 10.01.2002r w spr. II CKN 572/99 – Lex nr 53136; wyrok SN z 14.01.2000r w spr. I CKN 1169/99- Lex nr 40107).

Sąd Rejonowy w sposób niezwykle szczegółowy i wnikliwy przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonał jego prawidłowej oceny faktycznej i prawnej, czemu dał wyraz w uzasadnieniu, które odnosiło się również do argumentacji przedstawionej przez pozwaną.

Nie można zatem podzielić argumentacji pozwanej podnoszonej zarówno przed Sądem Rejonowym oraz w apelacji, iż strony przyjęły termin dłuższy na uregulowanie należności albowiem argumentacja pozwanej nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Z oświadczenia znajdującego się w aktach sprawy wynikało w sposób jednoznaczny, jak strony ustaliły terminy zapłaty za fakturę VAT (...) z dnia 30 kwietnia 2011r. (k. 24 akt). Bezspornie pierwsza część należności miała być płatna po podpisaniu z Generalnym Wykonawcą końcowego bezusterkowego protokołu robót. Z uwagi na, to że dokument odbioru nie został złożony do akt, słusznie Sąd Rejonowy ustalił, że odbiór ten nastąpił w maju 2011r. Pozwana zaś nie przedstawiła żadnych dowodów, z których by wynikało, że odbiór ten nastąpił w innej dacie. Zatem pozwana była zobowiązana do zapłaty pierwszej części należności w czerwcu 2011r. Zapłata przez pozwaną tej części nastąpiła dopiero w 2013r. Tym samym za okres opóźnienia w zapłacie stronie powodowej należały się odsetki ustawowe zgodnie z brzmieniem art. 481 § 1 k.c. Z akt wynikało również bezspornie, że pozwana pomimo otrzymania zwrotu kaucji w dniu 22 stycznia 2016 roku nie zwróciła powodce drugiej części należności, co skutkowało naliczeniem odsetek od tej kwoty od dnia 23 stycznia 2016r. Zatem zarzuty podniesione w apelacji przez pozwaną należało uznać za niezasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji pozwanej i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.